

- Mit és? Feleltetek, öreg! Feleltetek! Hát ez okozta a mostani sietséget!
- Ez? Azt mondtad, hogy kigyógyítottad magadat. Nem értem. Talán nem tanultál? Miből kérdeztek?
- Hát... éppen ez az! A múltkori, ezt a mostanit megelőző órán az emberi anyagcsere-folyamatokról tanultunk...
- Miről? Éppen az anyagcseréről?!
- Pontosan. Végre, leesett! A táplálék útját kellett részletesen elemezni...
- Hallgattunk. Kálmán szívott egy utolsót a közben majdnem végigégett jávaiból, aztán a csikket a korsójába ejtette.
- Úgysem jövünk ide többet – morogta, és várakozóan rám nézett.
- De hisz ez nonszensz! – Nem tudtam, hogy káromkodjak-e vagy nevessek. – Ez nonszensz, Kálmán. Nonszensz! – mégiscsak nevettem, és Kálmán, a maga döcögő módján velem nevetett.
- Először is: nem nonszensz, hanem képtelenség. Aztán meg, ki tudja? Csónaki Zsombor nem hétköznapi ember. Meg kellene ismerned. – Elpakolta a cigarettapapírt és a dohányt; szedelőzködni kezdett. – Na, menjünk!

